

Kärleken till min son

Jag har inte sett min egen son sedan förra sommaren. Han fyller år snart. Min högsta önskan i världen är att kunna åka upp till honom där han sitter av sitt straff. Men det betyder kostnader för boende, mat och det finns liksom inte.

Det finns en "grupp" som hela systemet i det här landet glömt. Vi som lever på den lägsta sjukersättningen för vi har aldrig arbetat vitt.

Det var ju inte så att jag jobbade vitt på Club Privé som 21-åring.

Jag kan faktiskt inte räkna hur många gånger om dagen jag tänker på min älskade son.

Hur ska jag kunna träffa honom? Jag har absolut inga förväntningar, men förhoppningar – självklart.

Men jag vet själv hur j a g var när jag var i hans ålder. Hur jag tänkte.

Jag körde väl rätt hårt under några år.

För mig tog det 20 år innan jag faktiskt stannade upp och började tänka. Under tre år på Hinseberg hinner man tänka mycket.

Det finns inget som hindrar mig längre att gå framåt.

Jag vet att jag plågade mina föräldrar, men har förlåtit mig själv för det i min traumabehandling.

Och självklart kan jag stanna kvar i den kriminella världen, om min son väljer den vägen.

Men jag vill inte! Jag vill inte mera. Och framför allt; jag orkar inte.

Det som gör så ont i mitt hjärta idag är inte längre kyla, inte att gå barfota utan skor, inte att vara utan hem och utan kontakt med någon i min familj.

Nej. Det som slår mig så brutalt till marken är att jag inte längre känner min egen son.

Jag hör allt vad han säger när han ringer men inget stämmer överens med hur jag tänker, känner och tycker längre.

Vad ska jag som ensam mamma göra då?